

udlevere personer fra ikke-nordiske stater, som er bosat i disse lande, jf. bilaget til konventionen i lovforslagets bilag 1. Det indebærer, at Danmark ikke længere ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan opretholde den folkeretlige adgang til at nægte udlevering af sådanne personer, som består efter erklæringen om begrebet »statsborger«, der blev afgivet ved Danmarks ratifikation af 1957-konventionen, jf. pkt. 5.1. ovenfor. Personer fra ikke-nordiske stater kan derfor ikke nægtes udleveret fra Danmark til en medlemsstat i Den Europæiske Union med henvisning til, at den pågældende har bopæl i Danmark, Finland eller Sverige.

Endvidere har medlemsstaterne ved undertegnelsen af EU-udleveringskonventionen givet tilsagn om at anvende Europarådets konvention om overførelse af domfældte over for statsborgere fra alle medlemsstater, jf. denne konventions artikel 3, stk. 4. Medlemsstaternes tilsagn berører ikke adgangen til at nægte udlevering af egne statsborgere i EU-udleveringskonventionens artikel 7, stk. 2, jf. bilaget til EU-udleveringskonventionen i lovforslagets bilag 1.

5.3. Justitsministeriets overvejelser

Som nævnt i pkt. 5.1. ovenfor, anses forbudet mod udlevering af danske statsborgere for et centralt princip i udleveringslovgivningen. Det har bl.a. sammenhæng med et ønske om ikke at overgive egne statsborgere til stater, der har retstraditioner, som afviger væsentligt fra retstraditionen i Danmark. Under hensyn bl.a. til det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande er det dog fundet rimeligt at give en vis adgang til udlevering af danske statsborgere til de øvrige nordiske lande.

Siden gennemførelsen af den nordiske udleveringslov er der indført mulighed for efter omstændighederne at udlevere danske statsborgere til Det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien, jf. § 2 i lov nr. 1099 af 21. december 1994. Denne lov omfatter meget grove forbrydelser, hvor en fastholdelse af princippet om forbud mod udlevering af egne statsborgere kan virke stødende i internationale sammenhænge. Det er i øvrigt forudsat, at danske statsborgere kan afsone i Danmark.

En adgang til udlevering af danske statsborgere vil kunne styrke samarbejdet om bekæmpelse af international kriminalitet, idet udlevering gør det muligt at strafforfølge en forbrydelse på det sted, hvor den er begået.

Udlevering af egne statsborgere kan imidlertid være meget indgribende, f.eks. i tilfælde, hvor den pågældende ikke i forvejen gennem bopæl eller lignende har en tilknytning til det land, hvortil der be-

gæres udlevering, mens tilknytningen til Danmark er af varig karakter. Virkningerne heraf vil i et vist omfang kunne afbødes ved, at det som vilkår for udlevering stilles som betingelse, at en eventuel frihedsstraf skal afsones her i landet. Men der vil stadigvæk være mulighed for, at den udleverede i forbindelse med sagens behandling i det begærende land vil skulle sidde varetægtsfængslet igennem længere tid.

Justitsministeriet finder efter en samlet vurdering ikke, at der på nuværende tidspunkt er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at foreslå en ordning, der giver mulighed for udlevering af danske statsborgere. Justitsministeriet lægger i den forbindelse bl.a. vægt på, at der er mulighed for at strafforfølge den pågældende i Danmark, selv om forbrydelsen er begået i udlandet. Denne mulighed skal bl.a. ses på baggrund af, at Danmark som hovedregel har strafferetlig jurisdiktion over for danskere, der i udlandet har begået strafbart forhold, jf. straffelovens §§ 6-12. Endvidere gælder det, at der efter de nugældende europæiske konventioner om internationalt strafferetligt samarbejde er mulighed for at anmode myndighederne i det land, hvor forbrydelsen er begået, om retshjælp, således at den fornødne bevisførelse kan foretages i Danmark, selv om forbrydelsen er begået i udlandet.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at det indtil videre vil være rigtigst at fastholde det nugældende forbud mod udlevering af danske statsborgere, jf. artikel 7, stk. 2.

Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at der ikke senere kan overvejes ændringer på dette område. Som nævnt i pkt. 5.2. ovenfor, skal et forbehold om at nægte udlevering af egne statsborgere gentages hvert 5. år for at bevare sin gyldighed, og det vil derfor være naturligt at tage spørgsmålet om udlevering af egne statsborgere op til fornyet overvejelse på dette tidspunkt. I den forbindelse vil det også være muligt at inddrage de regler, der fastsættes herom i de andre EU-medlemsstater, herunder Finland og Sverige.

For så vidt angår erklæringen fra Danmark, Finland og Sverige til EU-udleveringskonventionen om ikke at påberåbe sig de erklæringer vedrørende statsborgerbegrebet, der er afgivet til 1957-konventionen, som begrundelse for at nægte at udlevere ikke-nordiske statsborgere, som er bosat i disse lande, bemærkes, at opfyldelsen af denne pligt ikke kræver lovændringer. Det skyldes, at der efter udleveringslovens § 2 alene gælder et forbud mod at udlevere danske statsborgere.